

What's the Deal with *Ta'anit Esther*?

Why Is There a Fast Before Purim?

Prepared by Drew Kaplan for class at the Tremont Shul on
28 February 2009

Text #1	
Rav Aḥai Gaon's <i>Sh'iltot</i> (around 750), §67	שאלתות דרב אחאי פרשת ויקהל שאי' סז
All cities, of whichever size, fast on the 13 th of Adar, as Shmuel, son of Rav Yizḥak (perhaps around the turn of the fourth century) said, "The 13 th of Adar is a time for gathering for everybody, as it is said, 'And the rest of the Jews in the nations of the king gathered and stood on their lives on the 13 th of the day of the month of Adar' (9.16)." What is gathering? It was a fast day. What is entering? That they entered on it and sat in fasting and sought mercy.	תענית בין כרכים בין כפרים בין עיירות כולן מתענין בשלשה עשר באדר דאמר שמואל בר רב יצחק שלשה עשר זמן קהילה לכל היא שנאמר ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על נפשם ביום שלשה עשר לחדש אדר מאי קהילה יום תענית ומאי יום כניסה שמתכנס' בו ויושבין בתענית ומבקשי' רחמים

Text #2	
Simhah ben Samuel of Vitry (d. 1105), <i>Mahzor Vitry</i> §245	מחזור ויטרי סימן רמה
And this was set before our master (Rabbi Shlomo, son of Yizḥak (1040-1105)), may his soul rest in the bundle of life. Rabbi said that even this communal fast is not set by either the words of Torah, nor from rabbinic declaration, but rather, because the nation has adopted the custom of doing so, , for behold, those fasts that Mordekhai fasted in Shushan (cannot be the source), because he fasted on Passover and for three days, as it is written, "And Mordekhai passed."	זה הוסד לפני רבינו תנוח נפשו בצרור החיים אמר ר' אעפ"י שאין [זה] תענית ציבור קבוע לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים. אלא שנהגו העם כן. שהרי אותם תעניות שהתענה מרדכי בשושן בפסח התענה ג' ימים. דכת' ויעבר מרדכי.
And if you were to suggest that the source was the words of fasts and their outcries as is written in Scripture (Esther 9:31), That does not describe an acceptance of the fast for future generations, for, if it did, then it should also have included "and their yelling". What is yelling? We would be yelling out for generations, Heaven forbid! Rather this is saying "on the words of fasts and their outcrying" and the difficulties that occurred to them in the days of Haman, the Jews accepted upon them Purim as a remembrance of the wondrous occurrences. Nevertheless, it is forbidden for someone to separate from the community, as we say in the first chapter of <i>Yevamot</i> ...	ואי משום דברי הצומות וזעקתם דכתיב בקרא לאו היינו קבלת צום לדורות דא"כ וזעקתם נמי. מאי צעקה לדורות אנו צועקים. חס ושלום. אלא הכי קאמר על דברי הצומות וזעקתם והצרות שעברו עליהם בימי המן. קבלו עליהם היהודים פורים. זכר לניסים: מכל מקום אסור לו לאדם להיות פורש מן הציבור. כדאמרי' בפ"ק דיבמות. "לא תתגודדו" - לא תעשו מצות אגודות אגודות:
And there are those who separate, that even though they fast	ויש פרושים

<p>on Thursday with the community [when Purim occurs on Sunday], they go back and fast on the morrow (Friday) in order to juxtapose the fast with Purim, as is its law, and since it is not possible for them to fast on Shabbat, they do so on Friday. But our master applied to them the verse “the fool walks in darkness” (Ecclesiastes 2:14), since the fast itself is only a custom as a remembrance of something, And yet they are stringent to do so in its place (the day before Purim) as if that rule were set by the Torah, when since the masses have become accustomed to fast on Thursday, this is sufficient.</p> <p>Therefore, we are accustomed to fast on Thursday, since one should do not fast (voluntarily) on Fridays.</p>	<p>שבע"פ שמתענין בחמישי עם הציבור חוזרין ומתענין למחר כדי לסמוך התענית לפורים שכן הוא דינו. הואיל ואי אפשר לו בשבת יעשה בערב שבת. ור' קורא עליהם [והכסיל] בחשך הולך. מפני שהוא עצמו אינו אלא מנהג [שעושין] זכר לדב, והן מחמירין לעשותו במקומו כאילו הוא קבוע מן התורה., וכיון שהורגלו רבים בחמישי, (דין) [דין] בכך: ולכך נהג בחמישי לפי שאין מתענין ערב שבת:</p>
<p>But this fast has a hint from Scripture, as it is said, “The Jews gathered in their cities on the 13th of it (Adar) and rested on the fourteenth of it” (9.17). What does “gathering” mean here? For a day of fasting, They gathered, like a regular day of gathering, and they read from a Torah scroll, and they fasted on the 13th of Adar. And from here, you learn that the 13th is for a fast day and the 14th is for rejoicing. And such is the <i>halakhah</i>.</p>	<p>ותענית יש לו רמז מן המקרא, שנ' "נקהלו היהודים בעריהם בשלשה עשר בו ונוח בארבעה עשר בו." מאי קהילה? יום תענית, שנתכנסו. כמו ביום הכניסה. וקראו ספר תורה. והתענו בי"ג באדר ומיכן אתה למד י"ג לתענית וי"ד לשמחה: וכן הלכה</p>

Text #3	
<p>Maimonides (1135 – 1204), <i>Mishnah Torah</i> (1170-1180), Laws of Fasts, 5.5</p>	<p>רמב"ם, משנה תורה, הלכות תעניות ה:ה</p>
<p>And all of Israel adopted the custom in those times of fasting on the 13th of Adar in remembrance of the fast that the Jewish people fasted in the time of Haman, as it is said “the matters of the fasts and their outcries” (Esther 9.31).</p>	<p>ונהגו כל ישראל בזמנים אלו להתענות. בשלשה עשר באדר זכר לתענית שהתענו בימי המן שנאמר +אסתר ט' דברי הצומות וזעקתם.</p>

Text #4	
<p>Rabbi Yosef Karo (1488-1575), <i>Beit Yosef</i> (Joseph's House), OH §686</p>	<p>בית יוסף אורח חיים סימן תרפו</p>
<p>And there is another way to rely on it from the Talmud: on the 13th is a day of gathering for everybody – that is to say that until now, that is to say there is no proscription against fasting on the day prior to Purim, but now it is saying that there is a way of relying to say that it is fit to fast upon it.</p> <p>And similarly, has Rabbi Asher, son of Yehiel (1250-1328) wrote (§1), as well as Rabbenu Nissim of Gerona (1320-1380), at the beginning of Tractate <i>Megillah</i> (2b, SV <i>Hekha</i>) on what is said, “the 13th is a time of gathering for all.” And Rabbi Shlomo, son of Yizhak (1040-1105) explained that it was a time of war (<i>Megillah</i> 2a, SV <i>Zeman Kehillah</i>).</p> <p>Rabbi Ya'akov, son of Meir (AKA Rabbenu Tam) (1100-1171)</p>	<p>ועוד יש סמך מהא דאיתא בגמרא שלשה עשר זמן קהילה לכל היא. כלומר עד השתא קאמר דליכא איסורא להתענות ביום שלפני פורים והשתא קאמר שיש סמך לומר שראוי להתענות בו וכן כתבו הרא"ש (סי' א) והר"ן (ב: ד"ה היכא) בריש מגילה אהא דאמרינן (מגילה ב.) שלשה עשר זמן קהילה לכל היא ופירש רש"י (שם ד"ה זמן קהילה) זמן מלחמה דרבינו תם הקשה עליו ופירש דזמן קהילה לכל היא היינו לומר שהכל מתאספין</p>

<p>presented a problem with that 'for all' is to say that everybody gathered for the Fast of Esther, and that the villagers came to the cities to gather to say supplications and penitential prayers, since they gathered there to stand for their lives on it and they needed mercy. And such we find with Moses that he made a fast when he fought with Amalek (Exodus 17.10). And Moses, Aharon, and Hur ascended up to the top of Giveah. And the Sages expounded in Tractate <i>Ta'anuyot</i> that, from here, we learn that communal fasts need three people. From here, it seems for Rabbenu Tam thought that the Fast of Esther that we do, such as they did in the days of Mordekai and Esther when the Jews gathered to stand for their lives, but we don't find any support in any place, except for....</p>	<p>לתענית אסתר ובאים בני הכפרים לעיירות לומר סליחות ותחנונים לפי שבו נקהלו לעמוד על נפשם והיו צריכין רחמים וכן מצינו במשה שעשה תענית כשנלחם בעמלק דכתיב (שמות יז') ומשה ואהרן וחור עלו ראש הגבעה ודרשין במסכת תעניות מכאן לתענית צבור שצריך שלשה מכאן נראה לרבינו תם סעד לתענית אסתר שאנו עושים כמו שעשו בימי מרדכי ואסתר שנקהלו היהודים לעמוד על נפשם ולא מצינו לו סמך בשום מקום אלא....</p>
--	---

Text #5	
Rabbi Yosef Karo (1488-1575), "Set Table" OH §686:2	שולחן ערוך אורח חיים סימן תרפ"ב:
We fast on the 13 th of Adar.	מתענים ב"ג באדר

Text #6	
Comment of Rabbi Moshe Isserles (1520-1572) on the above	הגה של רמ"א על שו"ע או"ח תרפ"ב:
<p>This fast is not obligatory. Therefore, at a time of need, one can be lenient, such as a pregnant lady, a nursing lady, or a sick person who is not in mortal danger. And even someone who has eye pains, for if people are in a lot of pain, they should not fast, but should repay the fast later. But other healthy people should not separate from the community.</p>	<p>הגה: ותענית זה אינו חובה, לכן יש להקל בו לעת הצורך, כגון: מעוברות או מניקות או לחולה שאין בו סכנה, ואפי' רק כואבי עינים, שאם מצטערים הרבה לא יתענו ויפרעו אח"כ, אבל שאר בריאים לא יפרשו מן הצבור (חדושי אגודה בשם מחזור ויטרי).</p>

Text #7	
Abraham Gombiner (1633-1683), "Abraham's Shield", OH §686:4	מגן אברהם סימן תרפ"ד:
Should not separate – Even one who is travelling, for whom the fast is difficult.	לא יפרשו - אפי' ההולך בדרך וקשה עליו התענית

Text #8	
Rabbi Yisrael Meir Kagan (1838-1933), <i>Mishnah Berurah</i> ("Clarified Teachings") (pub. 1907), §686	משנה ברורה סימן תרפ"ו
<p>We fast on the 13th of Adar – Because in the days of Mordekhai and Esther, they gathered on the 13th of Adar to battle and to stand for their lives (9.16) and they needed to request mercy and supplications that God would help them to save them from their enemies. And we find that when it was the day of battle, they fasted, for our Rabbis of blessed memory said that Moses, our Master, peace be upon him, fasted on the day that they fought with Amalek. If so, then necessarily also in the days of Mordekhai, they fasted on that day. Therefore, all of Israel is accustomed to fast on the 13th of Adar, and it is called "The Fast of Esther" in order to recall that the God, may He be blessed, sees and hears every person at the</p>	<p>ב) מתענין ב"ג באדר - כי בימי מרדכי ואסתר נקהלו ביום י"ג באדר להלחם ולעמוד על נפשם והיו צריכין לבקש רחמים ותחנונים שיעזרם ד' להנקם מאויביהם ומצינו כשהיו ביום מלחמה שהיו מתענין שכן אמרו רז"ל שמרע"ה ביום שנלחם עם עמלק היה מתענה וא"כ בודאי גם בימי מרדכי היו מתענים באותו יום. ולכן נהגו כל ישראל להתענות ב"ג באדר ונקרא תענית</p>

time of his distress when he fasts and returns to God with all of his heart, such as was done in those days.	אסתר כדי לזכור שהש"י רואה ושומע כל איש בעת צרתו כאשר יתענה וישוב אל ד' בכל לבבו כמו שעשה בימים ההם
Empained – This is discussing the person who has eye-pain, but a pregnant woman, even when she is not empained, does not fast. Such has Rabbi Ya'akov Meshullam Ornstein (1775-1839) written (in his <i>Yeshu'ot Ya'akov</i>). But Rabbi Elijah Shapiro (1660-1712) was stringent about this, except with the new mother the first month, he, too, would be lenient.	ד) מצטערים - זה קאי על כואבי עינים אבל מעוברת אף שאינה מצטערת אינה מתענה כ"כ הישועות יעקב ובא"ר מחמיר בזה אך ביולדת כל ל' גם הוא מיקל
And they should make up for it afterwards – According to Rabbi Ornstein mentioned above (in his <i>Yeshu'ot Ya'akov</i>), it is logical that this is only referring to the eye-pained person, since essentially there is upon this person the obligation of not separating from the community. But only now because his eyes pain him, and for this, after the pain in his eyes go away, he will be able to make up the fast. This is not so with the pregnant woman nor the nursing woman who are essentially exempt, even if they are not in pain. However, <i>prima facie</i> , this is not inferable from what Rabbi Yoel Sirkes (1561-1640) wrote in his <i>Bayit Hadash</i> ("New House").	ה) ויפרעו אח"כ - להישועות יעקב הנ"ל מסתברא דלא קאי ד"ז רק על כואבי עינים שבעצם יש עליו חיוב שלא לפרוש מן הצבור ורק עכשיו משום דכאיב ליה עיניו ולהכי לבתר שיסולק כאבו יפרע התענית משא"כ מעוברת ומניקה דפטורות בעצם אפילו אינן מצטערות אכן מדברי הב"ח לכאורה לא משמע כן

Text #9	
Rabbi Yehiel Mikhel Epstein (1829-1908), <i>Arukh haShulhan</i> ("Setting of the Table"), OH §686	ערוך השולחן אורח חיים סימן תרפו
2) From Maimonides' words, it seems provable that he wrote that it is a "remembrance of the fast that they fasted in the days of Haman". And if you were to think that they accepted upon themselves, this is not a remembrance, but a full obligatory fast that is from the Scribes, and we're particularly strict. But, actually, we are quite lenient with the Fast of Esther, as will be explained, but, perforce, as I have written.	ב - מדברי הרמב"ם מוכח כן שכתב זכר לתענית שהתענו בימי המן ואי ס"ד דקבלו עליהם אין זה זכר אלא חוב גמור תענית דדברי קבלה וחמיר טובא ובאמת אגן מקילין טובא בתענית אסתר כמו שיתבאר אלא בע"כ כמ"ש.
3) Therefore, all healthy Jews have accustomed themselves to fast on the 13 th of Adar and say penitentiary prayers and the confession of "Our Father, our King" and we read "And Moshe fell" like any other public fast day, as a remembrance of the fastings that they fasted in the days of Haman. But why don't we fast as a remembrance of the three days that they fasted? Because we don't decree a decree upon the community that is difficult for them to withstand.	ג - ולכן נהגו כל ישראל הבריאם להתענות בי"ג באדר ואומרים סליחות ויודיו ואבינו מלכנו וקורין ויחל כבכל תענית ציבור לזכרון התעניתים שהתענו בימי המן ולמה לא נעשה זכר להג' ימים שהתענו משום דאין גוזרין גזירה על הציבור שקשה לעמוד בה [בי"].
4) And what our Master, Rabbi Moshe Isserles wrote, "This fast is not obligatory. Therefore, at a time of need, one can be lenient, such as a pregnant lady, a nursing lady, or a sick person who is not in mortal danger. And even someone who has eye pains, for if people are in a lot of pain, they should not fast, but should repay the fast later. But other healthy people should not separate from the community." Even one who is travelling, for whom the fast is difficult (<i>Magen Avraham</i>), unless the fast will injure him.	ד - וכתב רבינו הרמ"א תענית זה אינה חובה לכן יש להקל בו לעת הצורך כגון מעוברות או מניקות או לחולה שאין בו סכנה ואפילו רק כואבי עינים שאם מצטערים הרבה לא יתענו ויפרעו אח"כ אבל שאר בריאים לא יפרשו מן הציבור עכ"ל אפילו ההולך בדרך וקשה עליו

One can read very closely at his words that he considers pregnant women, nursing ladies, and a non-imperiled sick person, but these would not fast anyways on the four rabbinic fasts, as Rabbi Isserles wrote in his gloss to the *Shulhan Arukh* "even pregnant ladies and nursing women" [in regards to the rabbinic fasts], there is to respond that there it was specifically when they are especially empained. See there in section 550.

But here, even with no particular situation, they do not need to fast, but when he wrote about a very sick non-imperiled person, this is peculiar, since even on the 9th of Av, this is permissible, as is written in section 554, that in a place of sickness, the rabbis did not decree – see there.

But this is in the absence of danger, that with danger, even on *Yom Kippur*, we are obligated to feed this person, as is written there.

But these words are not right according to the one who opines that this fast is of Scriptural origin, and should be stringent about it, as I had written. And this is not according to what we do that this is merely a common custom. And this requires further inquiry.

התענית [מג"א] אם רק לא יזיק לו
התענית ויש לדקדק בדבריו דחשיב
מעוברות ומניקות וחולה שאין בו
סכנה והא אלו אף בד' צומות א"צ
להתענות כמ"ש בסי' תקנ"ג אך
בעוברות ומניקות יש לתרץ דשם
כתב דוקא כשמצטערות הרבה ע"ש
ובכאן אפילו בסתמא א"צ להתענות
אבל מה שכתב חולה שאין בו סכנה
הרבה תימה דזהו אפילו בתשעה
באב מותר כמ"ש בסי' תקנ"ד
דבמקום חולי לא גזרו רבנן ע"ש
וזהו בלא סכנה דבסכנה גם ביה"כ
מחוייבים להאכילו כמ"ש שם
ודברים אלו לא יתכנו רק למאן דס"ל
דתענית זה הוא מדברי קבלה
וחמיר טובא כמ"ש ולא לפי מה
דקיי"ל דאינו אלא מנהגא בעלמא
וצ"ע.

Drew Kaplan

<http://yctstudent.drewkaplan.info>

Available at <http://yctstudent.drewkaplan.info/Files/TaanisEsther.pdf>